

Leerrede over 2 Corinthe 5: 11, uitgesproken op Woensdagavond, 7 November 1948 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen-Psalm 86: 6

Lezen-2 Corinthe 5.

Voorrede.

Wel terecht onderscheidt Hellenbroek in zijn vragenboekje, de wil des bevels en de wil des besluits. Niet zodanig, alsof die hoge Majesteit Gods twee willen heeft. Neen! Maar, hij onderscheidt dat het geopenbaarde is voor ons en voor onze kinderen, dat is de wil des bevels; en het verborgene zijnde de wil van Gods besluit, is voor de HEERE onze God. Wij kunnen dan, als eindige, nietige mensen niet handelen met de wil des besluits, maar hebben wel acht te geven op de wil des bevels.

Wij, zijn schepselen Gods, en die hoge Majesteit heeft een recht op ons uit kracht van onze schepping. Dit behoort dan mede tot het bevel Gods: "Bekeert u, bekeert u". En Hij voegt daarbij: "waarom zoudt gij sterven, gij huis Israëls"?

Nu kan men dat wel makkelijk naast zich neerleggen, en zeggen: 'ja, dat moet de HEERE komen doen, want dat is een werk van God!' Maar nu is toch Gods Woord ons tot richtsnoer. Als er nu 144 keer in Gods Woord staat; "bekeert u", zou dat nu helemaal voor niets zijn, totaal ijdel? Dan kan dat er wel uitgeschraapt worden door te zeggen, dat moet de HEERE doen! Dat gaat toch niet? Het is toch ook geen kleinigheid, dat God zoveel keren op dezelfde zaak terug komt, en ons dat bevel geeft. Het is dan voor een ieder persoonlijk, wel een zaak van overdenking waard: God beveelt mij, Hij vraagt wat van mij. Nu zongen wij zo-even:

Leer mij naar Uw wil te hand'len,..

Als het dan is, dat ook dat woord als een bevel aan ons is: "bekeert u", laat ons dat dan niet in lichtzinnigheid en onrechtzinnigheid naast ons neerleggen, met te zeggen: 'dat kan ik niet.' Maar laat ons bedenken, dat zelfs de psalmdichter gebeden heeft: "Leer mij naar Uw wil te hand'len".

Nu mocht gevraagd worden, was Asaf dan niet een tot God bekeerde man? Jawel, maar hij was ook iemand die, door Gods Geest verlicht, grondig ontdekt was aan zichzelf. God had ook recht op hem, en hij als kind Gods behoorde de wil Gods te doen en uit te leven, dat was ook alleszins betamelijk, maar er was bij hem ook wel die kennis, waarvan Paulus spreekt: "ik weet, dat in mij, dat is, in mijn vlees geen goed woont". Daaruit trad hij daarmee uit tot God, zeggende: "leer mij".

Dat is niet een naast zich neerleggen, dat zijn geen werken van een verbroken werkverbond. Dat is niet; ja, ga maar aan het eisen van een dood mens, een dode kan niets! Neen, wij moeten de zaak bezien zoals hij is, en er geen mengelmoes van maken. Het verbond der genade is geheel afgescheiden en ook onderscheiden van het verbond der werken. Maar dat sluit niet in, dat er in het verbond der genade geen eisen zijn! Want die zijn er ook.

Wij worden door de leer Gods als schepselen bepaald bij onze schuldige plicht. Immers, God heeft alles wat aanzijn heeft, en inzonderheid dan de mens als redemchtig schepsel, geschapen om Zijns Zelfs wil, dat is tot eer en verheerlijking Zijner Majesteit.

Zo worden wij dan door de evangelieleer opgewekt tot dat einde: wij behoren Gode te leven.

Doch wij leven van nature Gode niet, want wij kunnen het niet. Wat staat ons dan te doen? Dat naast ons neer te leggen met: ik kan het niet? Of, dat wij als schuldigen, die alles verloren zijn, en die onwaard geworden zijn, nu de bedelstaf opnemen en onze Schepper noden: "leer mij". Dat Hij ons dus Zelf lere en onderwijze, opdat wij doen wat Hij gebiedt? Wie krijgt dan de eer? Wij? Neen! Dan ontvangt God de eer. Want Die heeft ons geleerd, Die heeft ons onderwezen. Hij heeft ons geschikt en gevormd, zodat wij deden wat Hij gebod. Daar is dan geen eer van de mens bij.

Wij zien tegelijk daarin, welk een verkeerde en vreemde dingen wij bij ons hebben en in ons omdragen. Immers, wij zijn steeds, steeds weer bezig om onszelf te veranderen, doch dat is niet de bedoeling van de genadeleer. De bedoeling Gods is in Zijn Woord geopenbaard, dat wij - verstaande en onderscheidende hoedanig wij moeten zijn tegenover onze Schepper - nu bij Hem zouden zoeken, datgene wat wij nodig hebben. Opdat wij naar Zijn wil zouden gevormd worden, en doen hetgeen welbehagelijk is. Dus gelijk de tweede regel is van het vers dat wij zongen;

'k Zal dan in Uw waarheid wand'len.

Dus daar als ingezet, nu die weg des bevels met een zekere tred en vaste gang zouden mogen bewandelen.

Wanneer wij op zulk een wijze aan het redeneren zijn; ja hoor, de HEERE moet alles aan een mens doen, het moet genade wezen, dan halen wij als de dood over onze ziel en geraken in zulk een vadsigheid en dodigheid, dat de éne dag voor, de andere na, voorbijgaat, ja weken, maanden, jaren kunnen wij dan in een sleurgodsdienst gaan en in dode belijdenis. En als het bij alle rechtzinnigheid die wij aan de dag zoeken te leggen, in de weegschalen des heiligdoms gelegd wordt, dan zal openbaar worden: "gewogen en te licht bevonden". Het is niet Evangelisch, het is niet naar het Woord Gods. Het is van een gevallen mens, die zichzelf leeft uit Adam. Gelijk de wereld het doet in het hare, zo doet men het dan zelf in godsdienstzin. Het is alles eigen leven, leven buiten God, en tegen Zijn wil, en tegen de eis die Hij in Zijn Woord stelt, waar Hij ons oproept als Zijn schepselen.

Genoeg dan hiervan tot een woord van inleiding. Ik vraag dan uw aandacht voor een woord Gods, van de apostel Paulus, uit het ons zo-even gelezen hoofdstuk. Dat God ons geve om te gevoelen de ware ernst der zaak, dat wij schepselen Gods zijn, en het hier de voorbereiding is. Zoeken wij dan echter vooraf Zijn aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst:

Het woord waartoe wij Uw aandacht vragen, vindt u in het 11de vers van het 5de hoofdstuk van Paulus' tweede zendbrief aan de Corinthiërs. Ik noemde u 2 Corinthe 5:11, waar Gods Woord aldus luidt:

Wij dan, wetende den schrik des Heeren, bewegen de mensen tot het geloof, en zijn Gode openbaar geworden; doch ik hoop ook in uw gewetens geopenbaard te zijn.

Zingen wij echter vooraf nog uit Psalm 73 en daarvan het 14de vers:

Wie, ver van U, de weelde zoekt,
Vergaat eerlang en wordt vervloekt;...

Leerrede.

Het is wel een zeer ernstig woord, dat ik hier uw aandacht voorlas, wat Paulus als kortelijk ingelast heeft, in dit zo verheven hoofdstuk, dat ons zo-even werd gelezen. Hij spreekt hierin: "Want wij weten, dat, zo ons aardse huis dezes tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen".

Het is Paulus bedoeling - daar het hier de voorbereiding is - om Gode welbehagelijk te zijn. Dat zoekt hij hier uit te leven. Die zaken staan bij hem vast, dat, als het aardse huis dezes tabernakels gebroken wordt, er dät overschiet. Maar nu is hij hier, en wenst hier Gode welbehagelijk te zijn. Nu moeten wij tegelijk dit aanmerken, dat de apostel in deze brief handelt tegen Corinthiërs, waar verschillende stromingen waren, en waar men ook het gezag en de leer van de apostel, die toch de leer, evenals hij apostel uit God en Christus was, zochten te ondermijnen

Hij wist wel hoe er over hem gehandeld werd, dat men van hem zei, dat zijn brieven wel krachtig waren, dat hij naar het lichaam zwak en zijn rede verachtelijk was, dat alles was hem zeer wel bekend. Dat zeiden leraars die zichzelf wilden inwerken en van de mensen wilden geprezen worden. Maar Paulus had niet op het oog, om van mensen geloofd, geëerd en geprezen te worden. Hij had op het oog, om Gode welbehagelijk te zijn, waar dan tegelijk in begrepen lag, om de naaste te dienen met de volle toewijding zijns harten als apostel, want daartoe was hij van God geordend.

"Want", zegt hij, "indien ik dat gewillig doe, zo heb ik loon, maar indien onwillig, de uitdeling is mij evenwel toebetrouwd". Zich kwijtend dan van zijn taak om het Evangelie te verkondigen, zo doet hij ook daarin wat Gode aangenaam is.

Nu begon ik daarvan te lezen: "Wij dan, wetende den schrik des Heeren". De apostel is een kenner van God. God is hem niet vreemd; hij weet welk een ontzaglijk Wezen God is, vreselijk in het gericht buiten Christus.

En de apostel zag het ganse menselijke geslacht, het gehele mensdom, buiten de genade verdoemelijk voor God! Dat is uit de innerlijke bewegingen van zijn hart - als gevormd door de genade van Gods Geest - een zaak, die hem bij uitnemendheid zeer zwaar weegt. Het is dus bij de apostel niet zo, dat hij het Evangelie verkondigde omdat hij het doen moest, en verder, als hij het dan gedaan had: ja, Heere HEERE, ik heb mijn plicht weer gedaan, en nu moeten de mensen het zelf maar weten, dat rust nu weer. Neen, zo was het niet! Maar de apostel was bezet met wetenschap van de schrik des Heeren, de vrees van Gods Majesteit had hem bezet. En waar dat is, daar kan men niet in lichtvaardigheid handelen.

Want waar van de genade is, niet alleen tot aanneming bij God als kind, maar ook genade om dienaar Gods te zijn, daar is ook de liefde. Een ieder kind Gods hier onder ons weet, dat, als er genade is, er ook liefde is, want genade in het hart zonder liefde, bestaat niet. Als dat dan is in het werk van bekering - liefde - hoeveel te meer dan wanneer er ambtelijke bediening is. Dan moet er ook de liefde zijn, want de liefde is uit God, en wanneer Hij daarstelt kan dat niet met uitsluiting van de liefde.

Zo spreekt de liefde zich hier uit, als wij lezen: "Wij dan wetende de schrik des Heeren". Dan is het de liefde, de ernst, die de apostel bezet, waaruit wat in het hart is zich uitsprekt in volle ernst, bewegende de mensen tot het geloof. Want denk eens even in; de apostel stond hier tegenover zo'n grote gemeente, en als zij zich niet tot God bekeerden, dan zou de apostel in het oordeel aan de kant van God komen te staan, en hen mee moeten verdoemen. "Want wij allen", zegt hij, "moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus".

Dat word ik straks, en gij ook. Dan komen wij met elkander in het gericht. Zo wij hier in de tijd niet aan de zijde van God gekomen zijn, dan komen diegenen, die aan de zijde van God gekomen zijn, in het gericht tegenover elkaar te staan, en dan zullen de heiligen de wereld mede moeten oordelen, en zullen dat ook kunnen doen, want daar zal alle menselijkheid en alle vleselijkheid wegvallen.

Men is in de hemel niet hard, maar in de hemel is men recht. Dat zien wij in die gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus; waar Jezus voorstelt hoe de bedelaar stierf en door de engelen werd gedragen in de schoot van Abraham. De rijke man stierf eveneens en sloeg zijn ogen op in de hel, zijnde in de pijn. Dat hij aan het roepen gaat: 'vader Abraham, zend Lazarus, dat hij het uiterste van mijn tong verkoele'. Het behoefde maar één druppel water te zijn, want hij leed smarten. Dan is men in de hemel niet hard, maar recht. Abraham wordt dan in die gelijkenis sprekende ingevoerd, zeggende tot de rijke man, dat hij het goede gehad had op aarde, daar had hij zijn eigen leven kunnen leven, Lazarus niet, en nu werd hij vertroost. Zo is het, dat men daar recht is, men is daar niet hard.

Doch hier op aarde is het, dat bij een particulier christen de liefde, die God Zelf in het hart werkt, zich uitsprekt in weedom omtrent de naaste, man, vrouw, kinderen, vrienden, omgeving, ja soms omtrent zowel de één als de ander. Want alle mensen, als schepselen Gods, zijn naar het Woord Gods onze naasten, en de Wet Gods luidt; dat wij God boven alles zullen liefhebben en de naaste als onszelf.

Nu kunnen wij bij niemand iets veranderen, niet bij man, vrouw, kinderen, vrienden, niets.
Zo hangt alles af van Gods genade en Geest.

Gaat dan de apostel hier niet te ver, als hij zegt: "Wij dan, wetende de schrik des Heeren"? Hij wil zeggen: wij weten dat wij straks voor de rechterstoel van Christus gedagvaard zullen worden, en als men geen genade heeft, dan moet men daar verzinken gelijk een molensteen in zee. Daarom: "bewegen de mensen tot het geloof". Gaat hij daarmee nu niet te ver? Want dat is toch helemaal een werk Gods en Zijner genade! En,... mensen kunnen toch niets veranderen? Inderdaad, dat kan een mens ook niet, maar laten wij hier eens acht opgeven, dat Jezus niet alleen kan leren, maar ook de zaligheid geven. Want Hij heeft het Zelf verdiend en verworven. Hij is het geweest, als Hoofd van Zijn kerk en gemeente, Die Zelf Zijn discipelen uitzond om het Evangelie te prediken. En toen Hij ze uitzond, eerst de twaalven, later, apart nog eens twee aan twee de zeventigen, dan komen die mensen terug, vol verwondering en zeggen: "Heere, ook de duivelen zijn ons onderworpen in Uw Naam". Dan is Jezus' woord: "verblijdt u daarin niet, dat de geesten u onderworpen zijn; maar verblijdt u veel meer, dat uw namen geschreven zijn in de hemelen".

Maar dan zegt Hij tegelijk ook dit: "Ik zag de satan, als een bliksem, uit de hemel vallen". Waartoe was dat? Die wilde het goede keren en weren. Die bedoelde om wat de discipelen, wat die zeventig deden - verkondigende het Evangelie - met hand en tand tegen te staan, opdat die leer niet zijn loop zou hebben. Het is waar, dat het een werk Gods is, maar nu is het de gewone weg Gods, om door de verkondiging des Evangelies zondaren te roepen en te trekken en zalig te maken. Kan God dat niet onmiddellijk? Ja, inderdaad, dat kan God zekerlijk, want daartoe is Hij almachtig. Maar het is alzo Zijn lieve wil om het te doen door de verkondiging des Woords.

Een voorbeeld: Wij lezen van Cornelius, dat hem een engel verscheen, zeggende: 'Cornelius! Uw gebeden en uw aalmoezen zijn tot gedachtenis opgekomen voor God. En nu, zend mannen naar Joppe, naar Simon, een lederbereider, die zijn huis heeft aan de zee, en daar is Petrus, die zal u woorden van zaligheid doen horen'. Had nu die engel dat niet kunnen doen? Het was toch veel eenvoudiger geweest, dat die engel tegelijk het Evangelie verkondigd had? Nu komt hij verkondigen dat hij mannen moest zenden naar Joppe, en daar helemaal vandaan Petrus halen, en die moest dan het Evangelie verkondigen. Dat had toch wel anders gekund! Ja, maar alzó is de lieve wil van God.

Nog een ander geval: Wij lezen van de kamerling, die zo'n grote reis uit het verre Zuiden had gemaakt naar Jeruzalem. Hij had daar een gedeelte van de geschriften van de profeet Jesaja gekocht, en, op zijn wagen huiswaarts kerend, zat hij daarin te lezen. God had toch die man wel onmiddellijk licht kunnen geven over dat 53ste hoofdstuk dat hij aan het lezen was? Ja, maar God doet het niet. Hij zegt tot Filippus: "Sta op, en ga heen tegen het zuiden, op de weg, die van Jeruzalem afdaald naar Gaza, welke woest is". Als hij die reis gemaakt heeft en daar de wagen ziet, zei de Geest tot Filippus: "Ga toe, en voeg u bij deze wagen". Dan gaat Filippus aan de kamerling het Evangelie verkondigen, en dat zegent God.

Nu is de apostel Paulus door Christus daartoe verordend en geëigend. Die bezit hem. Des apostels werk is uit God, om de mensen te bewegen tot het geloof. Hoe? Door die mensen zijn eigen inzichten, zijn wil en zijn ligging op te dringen? Neen, maar met de eenvoudige verkondiging van het Evangelie. Daarom is dat het werk des dienaars, om het Woord zuiver te verkondigen. Hoe kan dat? Hoe dat kan? Als het is, dat een dienaar zóveel last op zich heeft: ik sta straks met heel de boel in het gericht bij God. Als Christus hem geordend heeft, en hij totaal onbekwaam is om de woordvoerder voor God te zijn, dan valt hij er zelf buiten, en zal Christus door Zijn Geest spreken. Daarom bedoelt Paulus niet om door de mensen geprezen te worden. Die andere dienaars wilden wel door de mensen hogelijk geprezen worden, maar de apostel niet. Die bedoelt om Gode aangenaam en welgevallig te zijn. Hij noemt het dan: "bewegen de mensen tot het geloof". Daar moeten wij totaal wegdenken, dat Paulus met zijn eigen geest werkzaam is om te doen.

Hij geeft zich onder God als dienaar, dat Hij met hem doet als leem in Zijn hand, opdat hij het Woord recht zou kunnen en mogen snijden. Als het nu is, dat een dienaar persoonlijk gevoelt, dat God zulk een heilig en vlekkeloos Wezen is, dat wij in Christus Jezus slechts bestaan hebben voor God, en alleen in Christus gemeenschap hebben met God - dus niet zó, ik ben bekeerd; mijn zaken staan wel goed, ik kan in- en uitgaan, want ik ben bekeerd, zó niet! - maar zuiver beleeft: Jezus Christus de Deur, waardoor wij in- en uitgaan en weide vinden, Hij alles, volkomen alles, dan zal, wat dan zelf wordt ervaren en beleefd, in de prediking des Woords tot zijn recht komen, want het Evangelie spreekt geheel en al van Jezus Christus en Dien gekruist.

Want het Evangelie is zulk een Woord, waar Jezus begin, midden en einde van is. Het Evangelie is niet een leer waar toestanden, bemoeienissen, gevallen in opgesomd worden, en zelfs nog wel de grote zaken. Dàt is niet het Evangelie van Christus!

Het Evangelie van Christus is dit; dat, daar de mens dood is in zonde en in misdaden, God uit Zichzelf bewogen is en een genadetroon heeft opgericht in Zijn lieve Zoon; dat Jezus Christus een vloek geworden is voor gevloekten, het oordeel heeft uitgebracht tot overwinning, en naar het eeuwig welbehagen Gods een volkomen zaligheid heeft verdiend en verworven. Dat nu dat werk van Jezus Christus alleen gangbaar is in het Koninkrijk Gods en in Zijn troon.

Wat nu buiten het werk van Christus is valt totaal weg voor het aangezicht Gods, alleen het werk van Christus geldt. Dat heeft ieder nodig te weten, dat dàt alleen geldig is, opdat daardoor tot ons zou doordringen, dat al onze werken, het één zowel als het ander, straks in het gericht van God wegvallen, zodat wij het hier al prijs zouden gaan geven.

Want daar wij onze grond en bestaan hebben uit een verbroken werkverbond, leeft de mens oorspronkelijk uit de werken, en grondt zich op werken, en bouwt op werken. "Fransen", zegt nog in één van zijn werken, dat, als wij niet meer kunnen leven zoals wij willen uit het verbroken werkverbond, wij dan gaan trachten (zo noemt hij dat) te leven uit een Evangelisch werkverbond, dat is: dat men dan zelf aan de gang gaat, soms met tranen, en allerlei gestaltenissen, om Gode aangenaam te zijn. Maar dat is óók werken! Dat gaat ook niet.

Jezus Christus heeft alles gewrocht, volkomen. Daaraan behoeft niets aan- of toegebracht te worden. Nu is dit dus heel de inhoud van de evangelieler, dat de mens zo zou gaan onderscheiden dat Jezus Christus alles alleen gedaan heeft, dat wij bewogen worden tot het geloof in Christus. En wat gaat daarin dan vooraf? De bekering. Dat is de eis van God.

Hoor maar; Jezus begon te prediken; "Het Koninkrijk der hemelen is nabij u gekomen, bekeert u en geloof het Evangelie". Dus in de verkondiging van het Evangelie is het zó: die dat aannemen, die moeten zich tot God bekeren. En naarmate wij het Woord moeten aanpakken, is het niet: - kan ik dat? -, maar gaat de eis werken. Zullen wij dat allemaal goed onthouden? Want het is nu een tijd van: 'de Heere zal het moeten komen doen, hoor'. Dat is niet de leer Gods en der genade. Jezus weet het beter dan wij met elkaar en heel deze nieuwerwetse tijd. Jezus zegt: "Bekeert u".

Waarin bestaat dan de bekering zoal Jezus die leert? Volgens het Oude Testament - dat in de Hebreeuwse taal geschreven is - sluit het woord bekering in: een terugkeer van de verkeerde weg waarop men is. Wat is dan die weg? Al verder van God af. Dat is onze gang en ons pad in Adam.

Dat wij nu horen welk een liefde er bij God is, Die Zijn Zoon gezonden heeft tot zaligheid, en zien dat wij in onze zonden al verder van God afgaan, om dan voor eeuwig te verzinken in de hel, daaruit bewogen zouden worden: terug naar God. Dat is het in de Hebreeuwse taal. Volgens het Nieuwe Testament - dat in de Griekse taal geschreven is - sluit het woord bekering in: een weder wijs worden. Hiervan zegt Paulus: "wij waren eertijds onwijs". Hij wilde zeggen; wij leven buiten God, wij leven ons eigen. Wij deden zelf maar met de wet van God. En die wet des Evangelies, daar leefden wij in het minst niet bij, daar wisten wij niets van. Wij gingen door, ons eigen leven levende. Nu een weder wijs worden, dus tot het verstand komen, dat is dan door het Evangelie, door de verkondiging des Woords.

Een weder wijs worden, een tot het verstand komen is: dat ik door het Evangelie ga zien; God heeft Zijn Zoon gezonden om voor de zonde te betalen, en een eeuwige gerechtigheid te verdienen en te verwerven. Dat God daar getuigenis van gegeven heeft, dat Christus' werk, dat gedaan hebbende, een volkomen werk is, door Hem uit de doden op te wekken. De hemel heeft Hem ontvangen tot de tijd van de wederoprichting aller dingen, en Die Geest is geschonken, Die door Christus is verdiend en verworven.

Dat ik dat zo ga onderscheiden en ga aanmerken dat, al wat ik aan het werken ben om mijzelf op te knappen, mijzelf te verbeteren, al wat ik zelf doe om in een betere staat en gestalte voor God te komen, daar sla ik God mee in het aangezicht, alsof Hij niet de Uitdenker en Auteur is van een volkomen heilswerk, alsof ik het beter weet!. Dus dat wij weder wijs worden en God eens de plaats geven gelijk betamelijk is. Ons Zijn Majesteit onderwerpen in: ik ben in een verdoemelijke staat, o God, genade!

De verkondiging van het Evangelie is dus daartoe, dat het alarmgeroep bij ons geboren zou worden: o God, genade! En dat zondaren aan de genadetroon bij God gebonden zouden worden, om, wat Christus voor ons heeft verdiend en verworven, in gebed en smeking bij Hem te gaan zoeken, gelijk geschreven staat: "dat God Zijn genade en Heilige Geest alleen aan diegenen geven wil, die Hem met hartelijk zuchten, zonder ophouden, daarom bidden en daarvoor danken".

Daarom zegt Jezus, Die Zelf het Evangelie verkondigt: "zoekt, en gij zult vinden". De Koning wil zeggen; Ik leg al die schatten open en bloot, opdat gij bewogen zoudt worden dat te zoeken. Want dat werk is zó, daar is die uitkomst aan vast.

"Klopt, en u zal opengedaan worden". Alsof Hij wil zeggen; Ik wek u daartoe op, dat er geen stilzwijgen bij ulieden zou wezen.

"Bidt, en gij zult ontvangen. Hij wil zeggen; door de verkondiging van deze leer, wek ik de behoefte bij u op om te bidden, en gij zult ontvangen. Niet; dat zal wel eens gebeuren. Neen; gij zult!

Verstaan wij nu niet, welk een verheven werk de evangelieleer is? Voor alle wereldwijzen en ook voor degenen, om een woord te gebruiken uit Psalm 69: "die sterke drank drinken" (in geestelijke zin wordt daar niets anders onder verstaan, dan te kunnen redeneren over de waarheid, net als een dronken man soms aan het praten is als een millionair, terwijl hij zo juist zijn laatste centen in de herberg gebracht heeft), voor al diegenen, is het Evangelie een dwaasheid.

Maar Paulus zegt tegelijk, dat "het Gode behaagd heeft door de dwaasheid der prediking, zalig te maken, die geloven". Verheven, aanbiddelijk werk. Zo wordt dan iemand, die de evangelieleer moet aanpakken - in Christus de zaligheid, daarbuiten is het verloren - een mens, die hier alle rust is opgezegd. Die zal niet kunnen rusten voor en aleeer hem geschonken is, wat door de evangelieverkondiging is open gebracht: het eeuwige leven. "Bewegen de mensen tot het geloof". Heel de inhoud en opzet is dus, om de mensen te bewegen; het verbroken werkverbond en alle steunsels buiten Christus los te laten, en Jezus Christus alleen te verheffen als onze enige Steun, onze enige Grond, Hij alleen de Enige en het Al. In het kort gezegd dan, dat wij Hem geloof zouden geven, dat wij in Hem zouden geloven.

Wij vinden toch in de Schriftuur geen spoor van zaligmakend werk, maar wel is daar sprake van het zaligmakend geloof. Wij zullen daar nu niet over uitweiden, daar wij Zondagmorgen nog over het zaligmakend geloof gesproken hebben. In het kort gezegd is dit dan het zaligmakend geloof; die de leer des Evangelies voor de leer Gods moeten houden, het zich moeten onderwerpen, en dat zich dat in het hart uitsprekt in vrucht in behoefte tot God. En dan zal de uitkomst het wel leren. Want die zo gesteld zijn, die kunnen geen rust vinden voor en aleeer de leer Gods, als de leer Gods in hen heeft daargesteld wat zij behoeven om vrede met God te hebben en dat in Jezus Christus. Het één is aan het ander verbonden.

Nu spreekt de apostel: "Wij dan, wetende de schrik des Heeren, bewegen de mensen tot het geloof". Hij bedoelt niets anders dan het heil des naasten, hun zaligheid. Hij heeft niets anders op het oog dan, dat zij hun ziel er als een buit uit wegdragen, en dat Christus daarin verheerlijkt wordt, en zij zich in die blijdschap en vergenoeging mogen bewegen. En dat, als de tijd daar is van in het gericht gesteld te worden, voor de rechterstoel van Christus te verschijnen, zij Hem dan mogen ontmoeten in verheuging, en geen vreemde.

Nu noemt hij het: "En zijn Gode openbaar geworden". Bij God also bekend. Die is de Kenner der harten. Die kent de apostel, dat hij niets anders bedoelt en beoogt dan het heil en de zaligheid van zijn naaste en de eer van Christus, en de uitbreiding van de kerk en gemeente Gods. Daarom is het, dat hij Gode openbaar is geworden als één die zich als dienaar Gode onderwerpt, dat God met hem mag doen, als Heere en als Meester, Die, hem heeft geëigend. Voert God heerschappij, dan is de inhoud, gelijk wij lezen in Openbaring 1 van die engelen der gemeente in Klein-Azië; die waren als sterren in de hand van Christus. Die heeft Christus in Zijn machtige hand. En die Christus in Zijn greep heeft, die moeten vanzelf doen wat Hem behaagt, want daar doet Hij mede, naar Zijn wil. Gode was dus openbaar geworden wat in zijn hart was.

Maar nu voegt hij er ook dit bij: "doch ik hoop ook in uw gewetens geopenbaard te zijn". Wat bedoelt de apostel daarmee? Immers dit, dat hij hoopt, dat zij in hun geweten verzekerd zouden zijn; de apostel bedoelt niets anders dan ons heil. Want hij spreekt en handelt over de zaak die bij God en in Zijn troon geldt, en wat nu niet in de troon van God geldt, is ijdelheid. Daar mogen wij ons hier een poosje mee vermaken, maar als de dood komt valt het weg. Daarin wenst hij in hun gewetens geopenbaard te zijn, als die niets anders beoogt en bedoelt om als die tijd zou zijn aangebroken om voor de rechterstoel van Christus te verschijnen, dat dat zou kunnen, zonder verschrikking.

Laat dan dit korte woord (ik heb in het kort alles zoeken aan te halen en aan te stippen), als een woord van hoge ernst zijn, waarmee wij allen, ik in mijn geval en een ieder voor zich in zijn geval, mee hebben te rekenen. Want hiervan kunnen wij verzekerd zijn, dat wij samen straks moeten komen in het gericht. En hoe zijn wij dan? De Wet spreekt de vloek uit wanneer wij daarmee niet in overeenstemming zijn. Ja, als wij in één gebod struikelen, staan wij schuldig aan allen.

Maar het Evangelie, hoe is het daarmee? Als dan de Wet de vloek over ons uitspreekt, dan zal het Evangelie die vloek bezegelen en bekrachtigen, gelijk Johannes daarvan spreekt, omdat wij niet geloofd hebben in Hem Dien Hij gezonden heeft tot een verzoening der zonden. Bedenke dat dan een iegelijk, en dat een iegelijk dan wete wat hem past en betaamt.

Hebben wij genade en aanneming verkregen, dat wij dan in ware dankbaarheid aan Hem, Die Zijn Woord en leer zijn loop heeft doen hebben in ons, Hem aanhangen en liefhebben, opdat wij in handel en wandel Gode mogen welgevallig en aangenaam zijn.

Dat God ons dan daartoe diene en gedenke, van uit de hemel, de vaste plaats van Zijn troon en woning, om Zijns verbonds wil. Amen.

Slotzang:

Psalm 76, het laatste vers.

Men voer' dien God geschenken aan,
Die vrees'lijk is in al Zijn daân....

Zegen: Gaat voorts heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, en de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.